

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCFADDEN, FREIDA

Nu deranjați! / Frieda McFadden ; trad. din lb. engleză și
note: Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-588-6

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

FREIDA McFADDEN

NU DERANJAȚI

*Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei*

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

DO NOT DISTURB

Copyright © 2021 by Freida McFadden.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

QUINN

În timp ce-mi spăl sângele de pe mâini în chiuveta de la bucătărie, aud soneria de la intrare.

Încremenesc cu palmele năclăite de clăbuci rozalii și cu degetele aburind de la apa clocotită, care îmi dă furnicături. E cineva la ușă. Cineva așteaptă răbdător pe verandă ca eu să-i deschid. Însă persoana aceea nu putea alege un moment mai prost.

O fi vreun curier venit cu un colet? Să-l lase și el la ușă și să plece. Sau să-mi lase un bilet. *Regretăm că nu v-am găsit acasă! Revenim mâine!*

Dar nu: urmează trei bătaii puternice în ușă.

— Vin imediat! strig cu voce sugrumată, chiar dacă e puțin probabil să fiu auzită de cel de afară.

Mă frec furioasă pe degete, apoi pe unghiile crăpate, unde sângele pare că s-a uscat definitiv. Cine-ar fi crezut că e atât de dificil să scapi de sângele de pe mâini?

— O clipă, vin acum!

Închid robinetul de apă fierbinte și-mi cercetez palmele, răsucindu-le pe față și pe dos. Oare e suficient?

Trebuie să fie. Mă șterg pe un prosop de bucătărie verde deschis și pe țesătură rămâne o pată roșiatică.

Fir-ar să fie, n-am reușit să-l scot pe tot – va trebui să mă spăl iar pe mâini.

Îndată ce scap de oricine-o fi la ușă.

Tocurile îmi țacăne pe linoleumul din bucătărie, apoi zgomotul se estompează, când ajung pe covorul flocos din living. Eu și Derek am învățat ore întregi mostrele alea de mochetă până când am reușit, în fine, să ne decidem pentru un gri-închis care acoperă podeaua din living din perete în perete. Mocheta se simte minunat sub tălpile goale și mă bucur că am insistat pentru o culoare închisă în locul nuanței aceleia pastelate pe care s-ar fi văzut fiecare fir de murdărie. Carpeta noastră rezistă cu succes la praf și la mizerie.

Și la pete de sânge, după cum se pare.

Mă îndrept în grabă spre ușa de la intrare și zăresc pe fereastră pâlparea unor lumini puternice. Roșu și albastru, în tandem. Iar asta înseamnă un singur lucru.

Că la ușa mea se află un polițist.

Oh, Dumnezeu. Nu, nu, nu, nu, nu...

Îmi ia o fracțiune de secundă să-mi recapăt stăpânirea de sine. *Ține-ți firea, Quinn*. Trag adânc aer în piept, încercând să-mi opresc tremuraturul mâinilor. Nu funcționează. Așa că nu-mi rămâne decât să mă duc să deschid.

Am avut dreptate. La ușă este un polițist, și nu oricare, ci Scotty Dwyer, deși acum i se spune Scott sau comandantul-adjunct Dwyer. Acum vreun milion de ani, pe când eram în liceu, mă vedeam cu Scott. Îmi amintesc cât de straniu de simpatic îl consideram, cu părul lui șaten-arămiu, întotdeauna zburlit, și cu toți pistruii ăia de pe față. Însă liceul s-a terminat și am plecat la facultate, iar el a început să lucreze în băcănia tatălui său. Nici măcar nu-mi amintesc să ne fi despărțit, însă convorbirile telefonice la mare distanță au devenit tot

mai rare și într-o bună zi, pe când eram încă în anul întâi, mi-am dat seama că nu mai suntem împreună.

Astăzi, Scotty este polițist de teren cu insignă adevărată și toate cele. Mi-l amintesc sfrijit ca o scândură, dar acum uniforma aceea bleumarin i se așază foarte frumos. Pistruii au mai pălit și și-a îmblânzit și părul, cu toate că încă e chipeș ca un puștan.

Asta-i problema cu revenirea în orașul de baștină. Dau permanent fie peste băiatul cu care mă vedeam, fie peste puștiul care m-a văzut vomitând în vestiar, fie peste fata care nu m-a invitat la petrecerea de ziua ei. Este epuizant.

Însă uneori situația asta poate fi în favoarea mea.

— Hei, Quinn.

Scott îmi zâmbește, dar expresia de pe chipul lui este serioasă. Nu e o vizită de curtoazie – nu că aș fi așteptat așa ceva, din moment ce abia dacă am schimbat câteva cuvinte în ultimii zece ani.

— E totul în regulă?

Îmi șterg stânjenită mâinile pe fusta creion de culoare cenușie.

— Da. Sigur că da. De ce?

— Păi...

Ochii căprui-deschis ai lui Scott cercetează atent livingul din spatele meu. Canapeaua de piele de culoarea untului, sofaua de două locuri și taburetul asortate, televizorul cu ecran uriaș și sonorizare surround, fotografiile din recenta vacanță de schi, în Vale, așezate pe polița șemineului.

— Am primit un telefon. Unul dintre vecini a spus că a auzit niște țipete venind de la voi din casă.

— Țipete?

Îmi plantez pe față un zâmbet care să pară cât de cât autentic.

— Ce ciudat! Era sigur că de aici vin?

Mă privește drept în ochi.

— Așa a zis, da.

Îmi schimonosesc fața, prefăcându-mă că mă gândesc la asta. Într-un final, pocnesc din degete.

— Oh! Știi ce era? Mă uitam la un film la televizor și când m-am dus la un moment dat în bucătărie, am dat tare volumul. Așa că probabil asta au auzit.

Dă din cap, cumpănind ce i-am spus. Toată lumea zice că Scott este un polițist bun – amabil, dar meticulos. Strâng pumnii, așteptând să văd dacă îmi crede povestea. Mă uit iar în jos, la mâinile care îmi tremură îngrozitor, înfricoșată că m-ar putea trăda. Și atunci îl văd.

Un punctișor roșu aprins pe fusta mea cenușie.

Oh, Dumnezeule mare, cum de nu l-am observat înainte? Cum m-am dus să răspund la ușă cu un strop de sânge pe fustă? Îmi feresc iute privirea, încercând să nu atrag atenția asupra lui. Dacă îl vede, Scott o să insiste să intre în casă. Și dacă intră, sunt terminată.

— Ce film? Întreabă el într-un final.

— Păi, era *Scream*. Știi tu, ăla cu Neve Campbell și Courteney Cox?

Își drege vocea.

— Ăla cu măștile, nu?

— Exact. Evident că în film se auzeau *țipete*¹, îți dai seama.

Zâmbesc în semn de scuză.

— Îmi pare rău dacă am îngrijorat pe cineva. Dar vezi și tu că aici e totul în regulă.

— Îhî...

¹ Aluzie la titlul filmului, care ar putea fi tradus în limba română „țipătul”.

Îmi țin respirația, privind drept înainte. Îi trimit lui Scott un mesaj subliminal:

Nu te uita în jos. Te rog, nu te uita în jos.

Scott înclină capul într-o parte.

— Ești singură acasă?

Mă joc cu o șuviță de păr încercând să par în largul meu, poate chiar să flirtez un pic. Naturală și degajată. *Nu-i nimic de văzut aici, domnule polițist.*

— Da. Numai eu și cu mine. Derek nu s-a întors de la serviciu.

Nu te uita în jos. Te rog...

Într-un final, dă din cap în semn de încuviințare.

— OK. Îmi cer scuze că te-am deranjat. Voiam doar să mă asigur că totul este în ordine.

— Nicio problemă!

Râd relaxată, sperând ca lui să nu-i sune la fel de straniu cum îmi sună mie.

— Mă bucur că ai venit. Mă simt în siguranță când știi că ești la datorie, să mă protejezi.

Pomeții lui Scott capătă o ușoară nuanță rozalie. Pe când eram în liceu, se înroșea violent în momentele stânjenitoare.

— Asta mi-e meseria.

— Apreciez. Și îți promit că data viitoare o să las volumul mai jos. Mai ales când mă uit la filme de groază!

Îndreaptă un deget spre mine.

— Așa să faci.

— Ar trebui să ne întâlnim într-o zi, adaug eu. Și mie, și lui Derek ne-ar face mare plăcere să te invităm la cină.

— Sună grozav, Quinn.

Scott nu vrea să ia cina cu mine și cu Derek. Dar nu-i nicio problemă, fiindcă nici invitația n-a fost sinceră, oricum.

Coboară alene treptele și apoi se îndepărtează pe alee spre mașina de poliție parcată în stradă, cu girofarul pornit. N-am intenționat niciodată să mă despart de Scotty Dwyer, dar acum, pentru prima dată, mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă n-aș fi făcut-o. Dacă m-aș fi măritat cu un om al legii, bun și respectabil, în loc să mă căsătoresc cu Derek, bărbatul ales de mine. N-aș sta aici, pătată de sânge pe fustă și pe tălpile pantofilor. Asta e sigur.

Închid ușa, dar continui să mă uit după Scott pe fereastra dinspre stradă. Îl privesc cum pornește motorul și se îndepărtează, fără să-mi desprind privirea de la geam până când mașina lui nu dispăre din raza vizuală.

A plecat. Slavă Cerului.

Acum, că nu-l mai văd, îmi privesc atent fusta. Pata de sânge are un diametru cam de o jumătate de centimetru. N-am încercat niciodată până acum să scot pete de sânge de pe haine, dar am presimțirea nefastă că cea mai bună fustă a mea este distrusă. Pe de altă parte, asta e cea mai mică dintre problemele pe care le am.

Mă îndrept iar spre bucătărie, cercetând covorul în căutarea urmelor de tălpi pline de sânge. Bucătăria arată cam cum am lăsat-o cu câteva minute în urmă. Robinetul chiuvetei picură ca întotdeauna. Pe șervețul verde este aceeași pată de sânge de un roșu aprins. Cele trei farfurii pe care le-am lăsat în rastelul de uscare sunt în continuare frumos aliniată. Pe frigider se găsește un bilet scris chiar de mine, ca să-mi amintesc să mai cumpăr niște prosoape de hârtie.

Și, la fel ca mai înainte, soțul meu zace mort pe podea, într-o baltă de sânge.

CAPITOLUL 2

Aș vrea să fie clar încă de la început. Eu l-am ucis.

N-am de gând să pretind că a fost majordomul sau un tâlhar înarmat. Eu am făcut-o. Mi-am ucis soțul. Tot ce pot spune în apărarea mea este că am avut un motiv solid.

Cobor privirea spre Derek care zace mort unde l-am lăsat, pe podeaua din bucătărie, în timp ce sângele lui cald formează un cerc inegal în jurul trupului inert. Cuțitul este alături, plin și el de sânge și acoperit de amprentele mele. Preț de o clipă mă gândesc să șterg mânerul, dar ce-aș câștiga din asta? Aici e casa mea. Nimeni nu are un motiv mai solid decât mine să-l ucidă pe Derek. Mi-am lăsat urmele pline de sânge pe toată mocheta din living. A, și un polițist m-a văzut aici chiar la ora când, aproape sigur, va fi declarat decesul lui Derek.

Așa încât aș zice că alea câteva amprente nu merită osteneala.

Mă aplec deasupra lui mânjindu-mă și mai tare de sânge pe fustă, dar cred că putem accepta faptul că, în acest moment, fusta e o cauză pierdută. Ochii lui căprui sunt larg deschiși, privind țintă în neant, iar trăsăturile perfect șlefuite i-au încremenit pe vecie. Pentru prima dată de când îl știu, mușchii feței i s-au relaxat complet, în fine. Derek e tensionat chiar și când doarme. Scrâșnește din dinți atât de tare, încât mă trezește din somn.

Poate că mort a căpătat și el acea relaxare totală pe care aplicația de meditație din telefon nu a reușit să i-o ofere. Poate că, în sfârșit, a ajuns și el în sublima stare de beatitudine și binecuvântare.

Ar fi așa îngrozitor din partea mea să-mi exprim speranța că *nu* a atins beatitudinea și că nu e binecuvântat? Ar fi îngrozitor să sper că acum arde în focurile iadului?

În fine, oricum am lua-o, acesta-i adevărul.

Iar acum trebuie să-mi dau seama ce am de făcut mai departe. Se pare că există doar două opțiuni:

- 1) Să rămân aici și să mă predau.
- 2) Să fug.

Prima opțiune este tentantă. La urma urmelor, sunt deja aici. Inerția e foarte puternică. Și poate reușesc să descure situația. La urma urmelor, vecinul m-a auzit țipând. Oare m-ar crede cineva dacă aș spune adevărul? Anume că, dacă Derek nu ar zace acolo, pe podea, aș fi fost eu în locul lui. Care pe care – la asta s-a ajuns.

Îmi ating gâtul cu mâna. Încă mă doare acolo unde și-a înfipt degetele. O să fac și vânătăi. Nu m-a mai învințit până acum – cel puțin nu în locuri pe care să le vadă și alții. Încă îi aud vocea șuierându-mi în față: *Ce cauți acasă la ora asta? Cu cine plănuiai să te întâlnești?*

Care pe care. Poate că un juriu m-ar înțelege.

Pe de altă parte, nu cred că mă pot baza pe asta. Derek era foarte plăcut de toți membrii comunității și avea și *foarte multe relații*. Deține o afacere de care a auzit toată lumea din New England. Mai important de-atât, și *familia* lui are relații. Au făcut donații către toți politicienii aflați acum în funcții, inclusiv către procurorul general. Iar pe mine nu m-au plăcut niciodată. Dacă află ce-am făcut, nu vor avea liniște până când n-o să știe că putrezesc în închisoare pentru tot restul vieții

mele. Vor cheltui fiecare ban pe care-l au ca să se asigure că plătesc pentru asta. Așa că nu-mi rămâne decât o singură opțiune: *fuga*.

Nu vreau să-mi părăsesc casa. Sau jobul de la bancă. Părinții mei nu mai trăiesc, dar sora mea mai mare, Claudia, locuiește la doar douăzeci de minute distanță, iar ea o să fie devastată dacă o să dispar de pe fața pământului. Însă va înțelege. Ea știe despre Derek. Cum este și ce face.

E vineri după-amiază. Dacă sorții sunt în favoarea mea, nimeni nu va afla despre asta până luni, când niciunul dintre noi nu va mai apărea la serviciu. Firește, asta exclude posibilitatea ca adjunctul Dwyer să ne mai facă o vizită. Sau ca sora mea să treacă să ne salute. Sau, și mai probabil, ca mama lui Derek să vină *absolut din senin*, fără niciun alt motiv decât acela de a mai enumera o dată toate modurile în care eu sunt o soție complet nesatisfăcătoare. (Ca să fiu cinstită, de data asta chiar ar avea perfectă dreptate.)

Mă ridic în picioare și mă uit în jos, spre cadavrul soțului meu. Dacă intră cineva în casă, sunt terminată. O să-l vadă imediat și o să înceapă vânătoarea. Mama lui Derek are cheie, fiindcă îi place să vină ori de câte ori poștește. Șansele să capăt trei zile avans sunt destul de mici. Dar poate reușesc să capăt douăzeci și patru de ore.

Firește, dacă lucrurile ar fi stat altfel și eu eram acum cea prăbușită pe jos, Derek m-ar fi ridicat fără probleme, m-ar fi aruncat în portbagajul mașinii și apoi m-ar fi azvârlit în râul din apropiere. Însă eu nu pot face asta. Derek are cel puțin treizeci de kilograme mai mult decât mine. E imposibil să reușesc să-l ridic de jos. A murit în bucătărie și acolo va rămâne. Încercarea de-a face orice altceva în sensul ăsta o să-mi răpească timp prețios.